

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/41/2020
Identifikačné číslo spisu: 5114011433
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5114011433.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvineným D.F. S. a A. D. pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 29. júna 2021 v Bratislave o dovolaniach obvinených D. S. a A. D. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 15. februára 2017, sp. zn. 2To/88/2016, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Žilina z 2. augusta 2016, sp. zn. 22Tk/1/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvinených D. S. a A. D. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 2. augusta 2016, sp. zn. 22Tk/1/2014, uznal v bode 1) obvinených D. S., A. D. a C. Z. vinných z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, organizovanou skupinou podľa § 138 písm. i) Trestného zákona, z prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1, písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, organizovanou skupinou podľa § 138 písm. i) Trestného zákona; v bode 2) obvinených D. S., A. D. a C. Z. vinných z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona, spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, organizovanou skupinou podľa § 138 písm. i) Trestného zákona, z prečinu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, organizovanou skupinou podľa § 138 písm. i) Trestného zákona, z prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1, písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, organizovanou skupinou podľa § 138 písm. i) Trestného zákona a obvinenú C. Z. vinnú aj z prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona; v bode 3) obvineného D. S. vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) po predchádzajúcej vzájomnej dohode medzi D. S., A. D. a C. Z., o tom, že prevedú hotovosť z účtu

Ing. U. O. bez jeho vedomia, po tom, čo D. S. dňa 21. júla 2013 oslovil A. P. s tým, že nech sa nebojí, že nechcú zobrať peniaze fyzickej osobe, ale nejaké peniaze z Európskej únie, z nejakých fondov, že to nikomu neublíži, že keď to dobre dopadne, že mu kúpia garsónku, že mu už niečo dajú, že určite je to posledný krát, ale zároveň dodal, že nech si všima, že za nimi chodí nejaké auto, že za tým sú vysoko postavení ľudia, aby nikomu nič nehovoril, aby sa mu niečo nestalo, aby ho nezabili, ako aj to, že sa nemusí báť, že tú pani v Žiline v Auparku majú podchytenú, s tým, že sa stretnú 22. júla 2013 a pôjdu do Českej republiky, a skutočne 22. júla 2013 sa v presne nezistenú dobu stretli v Považskej Bystrici pri kostole, a osobným motorovým vozidlom SUBARU LEGACY COMBI, EČ: U., čiernej farby, ktorého vlastníkom je K. S. sa odviezli do Českej republiky, pričom vo vozidle sa okrem vodiča D. S. a A. P. nachádzal aj A. D., kedy počas cesty D. S. prikázal A. P. aby sa prezliekol do pripraveného oblečenia, následne sa začal s A. D. dohadovať o tom, do koľkých bánk pôjdu, A. D. hovoril D. S. aby išli do čo najviac bánk, aby to nebolo nápadné, potom D. S. podal A. P. lístok s údajmi, ktoré bude v banku potrebovať, ako s odpoveďami na eventuálne otázky bankárov, na ktorý neskôr dopísal telefónne číslo XXX XXX XXX, a po tom, čo zastavili v Ostrave, D. S. B. zatrel tetovanie A. P., ktoré má na krku, predložil mu kópiu podpisového vzoru poškodeného U. O., prikázal A. P. aby si predmetný podpis natrénoval, pričom kontroloval či sa podpis podobá podpisovému vzoru U. O. a radil mu, ako ho vylepšiť, na to D. S. odovzdal A. P. občiansky preukaz, ktorý pred tým v presne nezistený deň na nezistenom mieste nechal vyhotoviť podstatným pozmenením obsahu občianskeho preukazu s nezistenými pôvodnými údajmi, ktoré boli nahradené údajmi: číslo C. XXXXXX, meno U., priezvisko O., nar. X. O. XXXX, rodné číslo U. O., trvalý pobyt E. A. E. K., P. XXX/X, rodné priezvisko O., miesto narodenia J., s fotografiou A. P., aby ho A. P. použil ako pravý pri zakladaní účtov v pobočke Českej sporiteľne, a. s., v Ostrave, následne v GE Money Bank v Ostrave, ako aj v pobočke Českej sporiteľne, a. s., vo Frýdku Místku, pričom vždy keď sa A. P. vrátil z banky, tak občiansky preukaz na meno U. O. musel odovzdať D. S., potom po založení účtu č. T. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, swift kód č. M. vedeného v pobočke Českej sporiteľne vo Frýdku Místku, Trída TGM 463, Česká republika na meno U. O., A. D. v aute cestou späť navrhoval D. S. aby založili viac účtov, aby to nebolo nápadné, aby na nich neprišli, že bude nápadné na jeden účet previesť 400 000 eur, následne po návrate na územie Slovenskej republiky prišli spoločne do OD TESCO v Považskej Bystrici, kde D. S. opätovne A. P. odovzdal občiansky preukaz na meno U. O. a povedal mu, aby ho použil pri kúpe SIM karty, čo aj A. P. urobil a kúpil SIM kartu s tel. č. XXXX XXX XXX, ktorú spoločne s občianskym preukazom odovzdal D. S.;

2) po predchádzajúcej vzájomnej dohode medzi D. S., A. D. a C. Z., o tom, že prevedú hotovosť z účtu Ing. U. O., bez jeho vedomia 24. júla 2013 po 10.00 hod. D. S. A. P. v pohostinstve u Z. v Z. I. povedal, že sa mu čosi stane, že majú za sebou vysokopostavených ľudí, aby nešpekuloval, aby sa nebál a opísal mu C. Z. zamestnanca Prima banky Slovensko, a. s., pobočka OC Aupark Žilina, následne počas cesty z Považskej Bystrice do Žiliny, v osobnom motorovom vozidle zn. BMW 3, striebornej farby, ktorého vlastníkom je Z. D., ktoré viedol D. S., si na pokyn D. S. A. P. prezliekol oblečenie, pričom A. D. mu tvrdil, aby sa nebál, že ide o iné oblečenie než mal v Českej republike, následne na pokyn D. S. podľa predloženej kópie originálu si A. P. nacvičoval podpisy U. O., a A. D. kontroloval podobnosť podpisu A. P. s podpisovým vzorom U. O. a A. P. usmerňoval tak, aby sa ním vytvorený podpis čo najviac zhodoval s podpisovým vzorom U. O., počas cesty do Žiliny D. S. a A. D. A. P. ubezpečovali vtom, že C. Z. o všetkom vie, že je o všetko postarané, následne po príchode na nezistené parkovisko v blízkosti OC Aupark v Žiline D. S. A. P. Dermakolom zatrel vytetované hviezdčky na pravej strane krku, potom vo vozidle vyplnil štyri cezhraničné príkazy na úhradu, kde pri ich vyplňaní mu radil A. D., súčasne popri tom si A. P. nacvičoval podpisy U. O., ktorých podobnosť s originálom kontroloval D. S., následne D. S. odovzdal A. P. občiansky preukaz nezistených pôvodných údajov, v ktorom v presne nezistený deň, na nezistenom mieste nechal D. S. podstatne pozmeniť obsah občianskeho preukazu, kde pôvodné údaje boli nahradené údajmi, číslo C., meno U., priezvisko O., nar. X. O. XXXX, rodné číslo U. O., trvalý pobyt E. A. E. K., P. XXX/X, rodné priezvisko O., miesto narodenia Trenčín, s aktuálnou fotografiou A. P., aby ho A. P. použil ako pravý, ktorý A. P. v čase okolo 11.12 hod. v Žiline v pobočke Prima banky Slovensko, a. s., v OC Aupark, Veľká Okružná 59/A, Žilina, vystupujúc pod identitou Ing. U. O., nar. X. O. XXXX, trvale bytom P. XXX/X, E. A. E. K., podľa dohody predložil C. Z., ktorá potom už samostatne najskôr vykonala zmenu telefónneho čísla na zasielanie notifikačných SMS z telefónneho čísla XXXX XXX XXX na číslo XXXX XXX XXX, a

zmenila spôsob doručovania výpisov na preberanie osobne, predmetné poskytla na verifikáciu O. G., ktorá to formálne verifikovala, potom vykonala štyri finančné prevody v sumách po 99.700 eur z termínovaných účtov č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX a č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, na osobný účet č. XXXXXXXXXXXX/XXXX vedený tiež v Prima banke Slovensko, a. s., vlastníkom a disponentom ktorých bol Ing. Ivan O., nar. X. O. XXXX a disponentkou bola aj jeho manželka Ing. C. O.Š., nar. XX. L. XXXX, obaja trvale bytom P. XXX/X, E. A. E. K., následne k účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX predložil A. P. D. S. vypísané štyri cezhraničné príkazy na úhradu 3 x sumy po 100.000 eur a 1 x sumy 93.000 eur, všetky na účet č. T. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, swift kód č. M. vedeného v Českej sporiteľni, pobočka Frýdek Místek, Třída TGM 463, Česká republika, na príjemcu U. O., súčasne C. Z. potom A. P. vydala hotovosť 5.000 eur, ako hotovostný výber z účtu č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, o ktorom A. P. vopred nevedel, o ktorý on sám ani nežiadal, následne po podpise listín súvisiacich s prevodom a výberom hotovosti A. P. z Prima banky odišiel, v blízkosti OC Aupark odovzdal D. S. hotovosť a občiansky preukaz na meno U. O., kde D. S. z tejto hotovosti dal A. P. 200 eur na cestu domov, pričom C. Z. následne po výhradách pracovníčky centrály banky, ktoré sa týkali nedostatkov v predkladaných príkazoch a príloh po ich úprave v neprítomnosti oprávnenej osoby aj napriek tomu, že vedela o tom, že predmetné bankové operácie nevykonaj majiteľ účtu Ing. U. O., ale iná osoba, ktorá sa za neho vydávala a predložila upravený občiansky preukaz znejúci na meno U. O., podpísala jeden príkaz na úhradu, štyri čestné prehlásenia a doplnila chýbajúce číslo v IBAN kóde pre všetkých štyroch príkazoch na úhradu, ktoré následne obratom predložila centrále Prima banky Slovensko na ďalší postup a po tomto v neprítomnosti A. P. vydávajúceho sa za U. O. požiadala svoju kolegyniu O. G. o verifikáciu totožnosti a podpisov vykonaných A. P. s podpisovými vzormi Ing. U. O.;

3) v rozmedzí dní 26. júla 2013 až 27. júla 2013, v presne nezistenej dobe D. S. vyhľadal A. P. v pohostinstve v Z. Z.Í., kde bol A. P. na kofolu a pri tom, ako vychádzal z pohostinstva, mu bez účasti a prítomnosti ďalších osôb D. S. povedal, že to celé v Prima banke Slovensko prasklo, že ho schová u známeho v Českej republike, nech ide s ním, na čo mu A. P. povedal, že s ním nikde nejde na čo mu D. S. povedal, že keď niečo povie, že ho nechá zlikvidovať, že teraz Ukrajinec dokáže zabiť za 3.000 eur, že s tým nie je problém, nech si to rozmyslí, aby sa nebavil s policajtmí, na čo sa A. P. z obavy o svoj život ukryl, aby ho nikto nenašiel, lebo sa bál a skrýval sa až do Vianoc roku 2013.

Za to okresný súd obvinenému D. S. uložil podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Súčasne mu podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona súd uložil ochranný dohľad na dobu dvoch rokov a podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil povinnosť 1-krát za tri mesiace sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho pobytu.

Obvinenému A. D. okresný súd uložil podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2 a § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere desať rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranný dohľad na dobu dvoch rokov a podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil povinnosť 1-krát za tri mesiace sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho pobytu.

Obvinenej C. Z. okresný súd uložil podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) a § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo päť rokov, na výkon ktorého bola podľa § 48 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona zaradená do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Ďalej podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona súd jej uložil ochranný dohľad na dobu jedného roka a podľa § 77 ods. 1 písm. b) Trestného zákona uložil povinnosť 1-krát za tri mesiace sa hlásiť u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v obvode miesta svojho pobytu. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku jej uložil povinnosť nahradiť poškodenej Prima banke Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, 010 11

Žilina, IČO: 31 575 951, škodu vo výške 4.722,- eur.

Obvinení a prokurátor napadli uvedený rozsudok okresného súdu odvolaniami, na základe ktorých Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 15. februára 2017, sp. zn. 2To/88/2016, podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu v časti vo výroku o treste, ktorý bol uložený obvinenej C. Z. a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenej C. Z. podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j), § 37 písm. h), § 38 ods. 2, § 39 ods.1, ods. 3 písm. c) a § 41 ods. 2 Trestného zákona, uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov, na výkon ktorého bola podľa § 48 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona zaradená do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie obvinených ako nedôvodné.

Proti rozsudku krajského súdu, ktoré bolo obvinenej C. Z. a jej obhajkyňi doručené 5. apríla 2017, obvineným D. S. a A. D. doručené 4. apríla 2017 a ich obhajcovi 5. apríla 2017, podali obvinení D. S. a A. D. prostredníctvom obhajcu JUDr. Pavla Kurica 23. marca 2020 dovolania a to z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V identických odôvodneniach týchto mimoriadnych opravných prostriedkoch obvinení D. S. a A. D. uviedli, že vo vzťahu k odsudzujúcemu rozsudku v bode 2) pokladajú rozhodnutie súdu za dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a odkazujúc na § 221 Trestného zákona argumentovali, že obvinení priviedli do omylu O. G., t. j. zamestnankyňu Prima banky keď jej predložili pozmenený občiansky preukaz Ing. O.. Z citácie skutku jednoznačne vyplýva, že omyl spočíval práve v tejto činnosti a na svedkyni G.. Vo všeobecnosti je podľa obvinených nevyhnutné uviesť, že právnická osoba je len umelá právna konštrukcia a preto musí mať zákonom ustanovený mechanizmus svojho konania, pretože bez fyzických osôb by ako fiktívna osoba nedokázala konať s tým, že konanie zákonom ustanovených fyzických osôb, ktoré konajú v mene právnickej osoby sa právne považuje za konanie samotnej právnickej osoby, t. j. ide o konanie, ktoré len pričítané samotnej právnickej osobe. Právnická osoba teda koná navonok v omyle, keď je do omylu uvedený jej štatutárny orgán, prípadne jej zástupca, resp. zamestnanec, ak v konkrétnom prípade môže konať v mene právnickej osoby. V tomto zmysle omyl právnickej osoby môže podľa obvinených spočívať v tom, že v dôsledku podvodného konania fyzická osoba konajúca v mene právnickej osoby nevie o všetkých rozhodujúcich skutkových okolnostiach a v dôsledku toho vykoná určitú dispozíciu s majetkom právnickej osoby. Ak osoba, ktorá je oprávnená v mene právnickej osoby vykonávať právne úkony spôsobí svojim protiprávnym konaním právnickej osobe škodu, teda ak vie všetky rozhodné skutkové okolnosti a je jej konanie v omyle vylúčené, nemôže byť podľa nich zároveň osobou, ktorá je v omyle. Dodali, že spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona v takých prípadoch podľa obvinených neprihádza do úvahy.

Ďalej uviedli, že v rozsudku sa kladie za vinu obvinenej C. Z., že o omyle vedela, že so spoluobvinenými bola dohodnutá a obvinení mali za to, že s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti nie je možné konanie opísané v bode 2) kvalifikovať ako trestný čin podvodu a už vôbec nie voči O. G., pretože táto nevykonávala dispozíciu s finančnými prostriedkami Ing. O., túto dispozíciu vykonávala C. Z.. Príčinný vzťah medzi vôľovou činnosťou páchatel'a a právne významným následkom je základnou podmienkou trestnej zodpovednosti. Nie je podľa obvinených možné hovoriť o vine páchatel'a ak nie je zistené, že páchatel' skutočne následok spôsobí (t. j., že mu je možné spôsobený následok pričítať). V tejto súvislosti pokračovali, že otázka pričítania následku páchatel'ovi a otázka zavinenia sú dve celkom rozdielne otázky a nemôžu byť stotožňované. Ak je niekto uznaný zodpovedným za nejaký následok, tak tento následok spôsobil, možno mu ho pričítať. Avšak tým podľa obvinených nie je povedané nič o jeho trestnej zodpovednosti, pretože z tohto konštatovania nevyplýva, či ho páchatel' aj zaviniť. Pri otázke príčinného vzťahu ide o objektívny vzťah medzi páchatel'ovým činom a následkom. Pri otázke zavinenia ide o vzťah čisto subjektívny, o vzťah vôle páchatel'a k určitému protiprávnemu následku. Aby bolo možné rozhodnúť o trestnom čine, musí sa najskôr zistiť, či sa skutok stal, t. j. musí sa zistiť príčinný vzťah medzi konaním páchatel'a a následkom a až následne možno posudzovať otázku zavinenia.

Obvinení uviedli, že pričítateľnosť výsledku ako kauzálneho vzhľadom na určité konanie alebo

opomenutie páchatel'a je v zákone podmienená okrem znakov objektívnych tiež znakmi subjektívnymi. Pri konaní úmyselnom musí byť príčinou výsledku to konanie, ktoré páchatel' vykonal za účelom spôsobiť ním práve tento následok. Pokračovali, že pokiaľ teda hovoria o príčinnom vzťahu v rámci objektívnej stránky trestného činu, nepopierajú tým kauzálny význam subjektívnej zložky trestného činu. To podľa obvinených vyplýva zo skutočnosti, že sa skúma povaha a význam príčinného vzťahu medzi konaním a následkom. Ďalej uviedli, že pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu podvodu je kľúčovým preukázanie úmyslu páchatel'a a nepochybnom preukázaní aj subjektívnej stránky trestného činu. Podľa obvinených musí byť dôsledne uplatňovaný princíp zodpovednosti za zavinenie, pretože ide o jednu zo základných zásad, na ktorých je postavená definícia trestného činu ako takého. Dodali, že k naplneniu trestnej zodpovednosti za následok nie je totiž dostatočne následok len spôsobiť, ale je nevyhnutné ho aj zaviniť.

Obvinení v dovolaní namietali právnu kvalifikáciu v bode 2) rozsudku, v ktorom ich súd uznal vinnými z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaného v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a súčasne poukázali na to, že v skutku nie je uvedený kvalifikačný znak podľa § 221 ods. 4 písm. a) Trestného zákona, t. j. nie je uvedená výška škody, ktorá mala byť spôsobená.

V ďalšej časti obvinení namietali aj porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a čl. 46 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky s poukazom, že jediným svedkom, ktorý usvedčoval dovolateľ'a bol svedok Milan Liška, ktorému bolo podľa ustanovenia § 205 Trestného poriadku dočasne odložené vznesenie obvinenia a ostatné dôkazy boli len nepriame a mali význam iba pri ich posúdení s priamym dôkazom svedeckej výpovede tohto svedka. Výpoveď tohto svedka obvinení považujú za nedôveryhodnú, a to jednak pre jej obsahové náležitosti, poukázali na značné rozpory v jeho výpovedi, ako aj na výhody, ktoré tento svedok získal jednak v tomto konaní, ako aj v ďalšom konaní, ktoré sa vedie na Okresnom súde Trenčín č. k. 6Tk/2/2015, kde má rovnaké postavenie zabezpečujúce mu v zásade beztrestnosť. Okresný a krajský súd podľa obvinených neposudzovali výhody získané svedkom A. P., ani ďalšie skutočnosti, že takto získaná usvedčujúca výpoveď má pochádzať od osoby, ktorá bola sama činná v danom trestnom čine. Výpoveď takéhoto svedka a jej použitie v trestnom konaní proti dovolateľ'ovi mala byť podrobená súdnemu prieskumu a takto zabezpečené primerané záruky spravodlivosti konania voči dovolateľ'ovi. Postupom súdov voči dovolateľ'om došlo podľa nich k porušeniu čl. 6 Dohovoru a čl. 46 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky.

So zreteľom na obvinenými uplatnenú námietku dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku navrhli dovolaciemu súdu, aby v zmysle § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v neprospech D. S. a A. D.. Súčasne podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu zrušil, a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniam uviedol, že dôvody uvedené obvinenými v podstate totožných odôvodneniach sú neopodstatnené a ich argumentácia nemá oporu v doterajšom priebehu konania a výsledku dokazovania. Nie je tu podľa neho daný obvinenými uvádzaný dovolací dôvod. Podľa prokurátora okresný súd uviedol správne právne úvahy o tom, prečo konania kladené obvineným za vinu sú trestným činom, dôsledne sa zaoberal nielen skutkovou ale aj právnou stránkou vecí a logicky a v súlade s právnymi predpismi uviedol svoje právne závery. Ďalej uviedol, že rozhodnutie okresného súdu bolo čo do skutkových a právnych záverov potvrdené rozhodnutím krajského súdu, ktorý taktiež konzistentne s dôvodmi uvedenými okresným súdom uviedol svoje logické závery o tom, z akých dôvodov má za to, že skutky, ktoré boli predmetom tohto trestného konania, sú trestným činom, pričom dôsledne a vecne správne sa zaoberal aj otázkou uvedenia právnickej osoby do omylu tak, ako to už bolo obvinenými namietané aj v odvolaní proti okresnému súdu.

Na základe týchto skutočností sa prokurátor plne stotožnil s právnym názorom okresného a krajského

súdu, na tento odkázal s tým, že dovolanie podané obvinenými považuje za nedôvodné.

Poškodený Ing. U. O. v písomnom vyjadrení k dovolaniám uviedol, že obidvom obvineným bola dokázaná vina na skutkoch, ktoré spáchali a za ktoré nesú trestnú zodpovednosť. Podľa jeho názoru ľudia, ktorí spáchajú taký obzvlášť závažný trestný čin ako sa uvádza v rozsudku okresného súdu nemajú právo užívať slobodu aj keby súd administratívne pochybil. Preto je presvedčený, že uložený trest zodpovedá závažnosti trestného činu a viny na ňom, ktorá bola podľa závažnosti obidvom obvineným preukázaná a obidvaja by mali vykonať trest odňatia slobody v plnej výške. Na záver uviedol, že ako poškodený súhlasí s rozsudkom okresného súdu a nesúhlasí s dovolaním právnych zástupcov obvinených.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolania boli podané obvinenými D. S. a A. D. ako oprávnenými osobami podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolatelia využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvinenými uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je v posudzovanej veci zjavne splnený.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň treba uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku [rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012]. Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k obvinenými uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné tiež uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o tento dovolací dôvod, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia,

ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011). V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu [primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011].

Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinení v rámci tohto dôvodu dovolania vecne uplatnili a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, je potrebné uviesť, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb. Dikciou za bodkočiarkou vylučuje námietky skutkové, tzn. nie je prípustné právne účinne namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 47/2014-II).

V kontexte týchto všeobecných východísk najvyšší súd odkazuje na rozsiahle odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu (str. 42-58), s ktorým sa stotožnil aj krajský súd a v ktorom okresný súd konštatoval, že charakter trestnej činnosti, ktorá sa obvineným kladie za vinu v predmetnej trestnej veci, predstavuje jednu z najzávažnejších foriem trestnej činnosti, ktorá vykazuje znaky organizovanej trestnej činnosti. Trestná činnosť bola spáchaná v prostredí s mimoriadne citlivým vnímaním narušenia súkromia a zneužitia informácií osobách a ich finančných pomeroch. Aj napriek tomu, že ochrana uvedených údajov je chránená inštitútom bankového tajomstva a bezpečnostným opatreniam banky pri správe informácií týkajúcich sa ich klientov a stavu ich účtov, obvinení poznajúc toto prostredie, zneužívajúc informácie získané nezákonným spôsobom, konali spôsobom ktorým mali v úmysle seba obohatiť na úkor klienta a banky. Suma peňažných prostriedkov bola vo výške 393.000 eur, ktorá suma na pomery pobočky Prima banky Slovensko v Žiline bola mimoriadne vysoká. Precíznosť, plánovanosť, koordinovanosť a priebežné prispôsobovanie sa stavu a situácií v procese prevádzania peňazí z účtu Ing. O. nasvedčovalo tomu, že ide o konanie mimoriadne nebezpečné pre spoločnosť o čom svedčí aj skutočnosť, že vykonajúc všetky plánované právne kroky obvinení dosiahli stav, že peniaze účet Ing. O. vedený v Prima banke opustili a boli poukázané Českej sporiteľni. Iba zhodou okolností na, ktoré obvinení nemali a ani nemohli mať vplyv (výpadok siete na pobočke Českej sporiteľne vo Frídku Místu) nedošlo k úspešnému dotiahnutiu prevodov do plánovaného stavu. Peňažné prostriedky tak na založený účet prevedené neboli a z centrály Českej sporiteľne boli vrátené Prima banke Slovensko a na účty Ing. O.. V tomto smere sa najvyšší súd stotožňuje so záverom krajského súdu, že okresný súd presvedčivo odôvodnil, poukázal na dôkazy viažuce sa na jednotlivé časti skutku, ktoré logicky nadväzovali na seba a zároveň preukazovali spáchanie celých skutkov uvedených vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia.

Vo vzťahu k obvinenými namietanej právnej kvalifikácii v bode 2) rozsudku považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnosti poukázať, že v skutkovej vete výroku odsudzujúceho rozsudku sa necituje formulácia kvalifikačne použitého ustanovenia, táto formulácia Trestného zákona zodpovedá tzv. právnej vete, citovanej v kvalifikačnej časti výroku o vine. Skutková veta musí zodpovedať právnej vete obsahovo, teda tak, aby bolo možné konštatovať naplnenie zákonných znakov trestného činu (subsumovať zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona) (pozri uznesenie najvyššieho súdu zo 14. decembra 2015, sp. zn. 2Tdo 62/2015). Rovnako považuje za potrebné uviesť, že právnickú osobu možno uviesť do omylu len uvedením do omylu fyzickej osoby, ktorá je oprávnená tvoriť vôľu právnickej osoby a prejavovať ju navonok, teda rozhoduje a koná v jej mene (môže ísť aj o osobu, ktorá je členom štatutárneho alebo iného orgánu právnickej osoby). Rovnako platí, že využiť omyl právnickej osoby možno len využitím omylu vyššie charakterizovanej fyzickej osoby (R 22/2015-I). V predmetnej veci obvinení požiadanim o verifikáciu totožnosti a podpisov vykonaných A. P. s podpisovým vzormi Ing. O. uviedli O. G. ako pracovníčku Prima banky Slovensko, a. s., do omylu zneužitím osobných údajov Ing. O. potrebných na vykonanie predmetných

bankových operácií.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolaní nie sú zjavne splnené, a preto dovolania obvinených D. S. a A. D. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.